

Estic escrivint aquesta carta sense saber qui serà el destinatari. Siguis qui siguis, estigues atent a aquest relat, ja que no només és la meva història, sinó la de tota una família. Avui és el meu 80è aniversari, començo a envellir i abans de morir vull deixar per escrit la meva història perquè no s'oblidi mai. Abans que res, em vull assegurar que no hagi malentès el títol d'aquesta carta, ja que et podries confondre fàcilment. Encara que ho sembli, aquest text no parla del típic romanç amb un final feliç. I sí, no et mentiré que hi podries trobar una certa semblança. Però aquest relat és molt més que això. És una història d'odi i de venjança, però sobretot d'amors prohibits i de relacions atrevides. No tinc ni idea de quin any estàs tu, però t'he de dir que els pobles aquí es divideixen en la part alta, on hi ha el castell i la gent rica de la societat i, per altra banda, hi ha la part baixa on viuen els no privilegiats. Com ja haureu esbrinat jo formo part de la part alta ja que conec l'art de l'escriptura. I no només això, soc la filla del rei d'aquest poble. Així que molt abans de néixer ja tenia la meva vida planificada: creixeria feliçment al castell, fets els 15 em buscarien un home com cal i m'hi casarien. I clar, molts es podrien pensar que viuria feliç per sempre, però viure feliç en una vida que no has escollit tu et fa ser, en el fons, infeliç. I feu-me cas, ja que així va ser la meva vida. Em van vestir sempre amb faldilles delicades i pentinats incòmodes, fins als deu anys no em van deixar sortir del castell i quan per fi ho podia fer no em deixaven anar cap a la part baixa. Anys més tard, m'he adonat que allí és on hi ha la vida real, una vida amb menys privilegis però amb més llibertat. Abans que fes els 15 anys ja van començar a buscar-me un marit segons els estereotips d'home perfecte i van començar els preparatius de la boda abans que jo mateixa hagués aprovat el casament. Una setmana més tard vaig conèixer el que seria el meu futur marit i va ser com si em caigués un got d'aigua gelada al damunt. Aquell home em triplicava l'edat! El dia abans de la boda vaig decidir que m'escaparia, que em dirigiria cap a la part baixa perquè fos el que fos allò que m'esperava, no seria pitjor que el mal que em

farien aquí, un mal poc visible, però molt dolorós. Aquella mateixa tarda em vaig dirigir cap a la part baixa. Com més m'endinsava en els carrers més es notaven les diferències: les cases eren minúscules i la roba que portaven era vella i atrotinada. Com, el meu pare i tots els que coneixien la misèria que patien els de la part baixa, podien viure tan tranquils sense fer res? Jo mai tornaria a tenir la consciència tranquil·la sabent que algú ha de viure en aquelles males condicions. Capficada en els meus pensaments, no em vaig adonar que algú em cridava des del darrere. Em vaig girar i vaig veure un noi que portava el meu moneder en una mà. Em devia caure per algun lloc i aquest noi l'havia trobat. Em vaig adonar que la gent de la part baixa pot ser més pobra en diners o en coneixements, però mai serà més pobra en amabilitat o en generositat. Per aquest motiu, i sense haver-me d'explicar més em vaig enamorar perdudament d'aquell noi, essent conscient de les conseqüències que podria arribar a portar aquesta relació. Aleshores li vaig dir clarament el que havia sentit quan l'havia vist i ell em va correspondre amb un somriure que ho deia tot. I és que jo l'admirava per la seva manera de fer, la seva honestedat, la seva necessitat perquè la gent se sentís bé, però sobretot per la seva sinceritat i generositat. I ell m'admirava a mi perquè em veia molt madura tot i que hagués viscut sempre sota les ordres del rei, i l'encisava amb el meu esperit lliure i captivador. Quan ja queia la nit vaig explicar-li la tragèdia que m'esperava l'endemà, passés el que passés ell em donaria suport en tot. El que no ens imaginàvem era que els fets es precipitarien tant: en explicar-li al pare la seva reacció va ser rotunda, no acceptava de cap manera les crítiques que li estava fent sobre la seva manera de tractar el seu poble i va decidir separar encara més les dues parts del poble per evitar posar-se ell en evidència. Només hi havia una solució: acabar amb la seva vida o resignar-me a ser infeliç per sempre. I sí, ja et deus estar imaginant com acaba aquesta tragèdia: a vegades cal ser valenta i enfrontar-te a tots els dimonis tot i que això comporti acabar amb la vida d'un ésser estimat i és que l'amor va ser l'arma que ens va fer ser invencibles per sempre.